

Az unió és az IMF Janus-arca

2012 január 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

2008 őszén leállt hazánk finanszírozása, beállt a csúcs. Ez elött évekig a pénzpiac a magyar állam finanszírozásán rekordméretű profitot ért el. A csúcs miatt azonban a hazánkban tevékeny nemzetközi pénzügyi közösséget hatalmas kár érthette volna az IMF és az Európai Unió kettős, gigantikus kölcsöne nélkül, amit a kérelmező kormány néhány nap alatt megkapott.

A pénzhez pedig a szokásos megszorítási recept is járt.

A pénzügyi egyensúly helyreállításában a kormány a választások után nem a hagyományos megszorítások útját választotta, hanem a két évtizede szinte adóteher nélkül működő, alapvetően külföldi, nem termelő szektorokat vonta be a közteherviselésbe.

Csekély (a GDP egy százaléka alatti) újraelosztást hajtott végre a hazai jövedelmeken, a megtermelt jövedelemből a korábbinál több maradt hazánkban.

A gazdaság makroszámaiban látványos javulás állt be. A költségvetés éves hiánya a rendszerváltás óta először került három százalék alá, a külkereskedelem rekordméretű devizatöbbletet termel, annyit, hogy még a fizetési mérleg is többletet mutat. Ez azt jelenti, hogy a kamatok kifizetése után is marad pénz a kasszában. Több idegen devizát adnak el a magyar gazdaság rendeltetésszerűen, mint amennyit vásárolnak. Emiatt a forintnak erősödnie kellene. A jegybanknak minden eddigit meghaladó, harmincnövcmilliárd euró tartaléka van.

A forint erősödés helyett mégis gyengül.

Miniszterelnökünk sorra kapja a szigorú kritikákat, újabban aggódó leveleket is, hol az unió vezet-e, hol meg az Egyesült Államok külügyminiszterét. Szinte posztgraduális levelezésben részesítik. A leveleket forintgyengülés és a hazai adósság finanszírozásának drágítása követi. Az aggódók nem a változások lényegéről beszélnek, hanem szinte vezényszóra féltik a demokráciát azoktól a törvényektől, amelyeket a parlament az új típusú egyensúlypolitika megvalósításának érdekében hozott.

Féltik a demokráciát a modern (képviselői) demokrácia ellen legitim letéteményesét, a kétharmados parlamenttől. Attól a lehetőségtől meg napokig ájultan heverték, hogy Görögországban egy, az ország sorsának kulcsfontosságú kérdésében (kiválás az euróvezetből) a nép – vagyis minden hatalom forrása – népszavazással dönthet. Görögországban már üzemel a demokrácia leghaladóbb válfaja, a „szakértői demokrácia”, amihez az urnákhoz sem kell már fáradni.

Amikor az egyensúly helyreállításához drasztikus megszorításokat foglaltak törvénybe hazánkban, amivel megkurtították a hazai jövedelmeket a külföldi részesedések javára, nem volt demokratikus kifogás, egy aggódó levél sem érkezett. Sem a Bokros-csomag, sem az egymást követő Gyurcsány- és Bajnai-csomagok után. Most meg sorozatban jönnek a kioktató, demokráciaféltő levelek. Akkor ugyan nemzetközi visszhang nélkül, de magyar családok milliói aggódtak a magyar demokráciáért, majd 2010-ben új demokráciát csináltak maguknak.

Az aggódó levelekkel mindig szinkronban érkeznek a „piacról” a fenyegetések, leminősítések. Az a rossz látszat keletkezik, mintha a „piac” és a demokráciáért aggódók egy húron pendülnének. Mintha az unió és az IMF is

ezekkel az aggodalmakkal lenne tele ahelyett, hogy a szabályaiban rögzített feladatát végezné. Az uniós tagságért a másfél évtizedes felkészülés során hazánk gigászi áldozatokat vállalt, amikor kialakította a deregulált piaci működést. Nemcsak több százmilliárd dollár értékű, nemzeti tulajdonú termelői vagyoni érték, de az állam és polgárai adóssága is az egekbe emelkedett. A piacból nekünk már csak a munkaerő-kínálat maradt, s az is korlátok közé szorult, mert másfél millió hely elveszett. Minden más piacunk a piacnyitás áldozata lett.

A csatlakozásunk utáni hét év azonban nem a várt felzárkózással, hanem további leszakadással járt. Ezt nyilván az Európai Bizottság elnöke is jól tudja. Mégis azért aggódik, hogy a felzárkózáshoz szükséges jövedelmeket a parlament otthon tartja ahelyett, hogy továbbra is kiengedné az országból, növelve a leszakadást. Beszélni viszont nem erről beszél, hanem a demokráciát félti. Félti tehát a demokráciát, amit mi hoztunk létre, ami a mi érdekeinket kezdi végre szolgálni. Neki jobban tetszik az a demokrácia, ami növeli a lemaradásunkat, pedig a szervezetet, amit ő képvisel, ennek éppen az ellenkezőjére alapították a gyengébbek felzárkóztatására, az egész európai közösség érdekében. Mi ez, ha nem Janus-arcú viselkedés?

Az IMF esete még ennél is átlátszóbb. Ők is, mi is tudjuk, hogy hazánk megérdemelné a fair piaci finanszírozást. Lemondani a két évtizedes extrákról „a piac” nem hajlandó, ezért zsarol, ellenünk spekulál. Remek hazai támaszuk az ország jegybankja, kártékony monetáris politikájával.

A demokráciaféltő levelek fokozzák a piaci hangulatot, és az összejátszás látszatát keltik. A jegybank függetlenségéért kiváltképpen aggódnak, de elfelejtik, hogy a jegybanknak a kormány gazdaságpolitikájának támogatása is kötelessége, független intézményként. Most pedig ennek éppen az ellenkezőjét teszi, de emiatt sem aggódnak a levélírók. A kormány a piaci zsarolás ellen kér védelmet, amikor feltételek nélküli elvigyázatossági megállapodást akar. Az IMF válasza, hogy rendben, de legyen ez a megállapodás feltételekhez kapcsolva, vagyis az IMF ellenrizze minden negyedévben, hogy „teljesítették-e” az ukázt.

Az IMF nem üzen mást, mint hogy megvéd minket a spekulációtól, ha mindent visszaadunk nekik, amiért ellenünk spekulálnak. Ezért viszont nincs védelemre szükségünk. Keserűen kell megállapítani, hogy a két szervezet Janus-arcú viselkedése nem véletlen, hiszen vezetői szinteken építkeztek olyan „piaci” szereplőkkel, akik az Európát pusztulással fenyegető, shortoló válságot elindították, és azon csillagászati összegeket kerestek. Az IMF tagországainak kormányai pedig ezt tartják, és nem tesznek ellene semmit.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

Ajánló